

## Arrest

nr. 230 760 van 20 december 2019  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE  
Amerikalei 95  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij legt op 2 oktober 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af samen met haar Roemeense partner.

1.2. Op 5 februari 2015 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.3. Op 25 februari 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning. Tegen voormelde weigering stelt de verzoekende partij een beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen.

1.4. Op 26 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

1.5. Op 24 september 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 168 742 van 31 mei 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.6. Het beroep tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, vermeld in punt 1.3., wordt verworpen bij vonnis van 21 januari 2016 van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen sectie familie- en jeugdrechtbank. Tegen voormeld vonnis stelt de verzoekende partij een beroep in bij het Hof van Beroep te Antwerpen.

1.7. Op 8 maart 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

1.8. Op 5 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.9. Op 7 februari 2017 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

1.10. Bij arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 verklaart het Hof van Beroep te Antwerpen het beroep vermeld in punt 1.6. ontvankelijk, maar ongegrond.

1.11. Op 2 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 13 oktober 2017 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

1.13. Op 15 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Op 22 maart 2018 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

1.15. Op 21 september 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arrest nr. 216 906 van 14 februari 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.15.

1.17. Op 18 april 2019 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

1.18. Op 1 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.19. Op 6 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.20. Op 6 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“de Heer die verklaart te heten:*

*(...)*

*In voorkomend geval, alias: (...)*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 06.08.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

☒ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.*

*Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit en nationaliteit te gebruiken. Zo is hij eveneens gekend als S. M. (...), geb. 27.09.1993, Palestijn.*

*6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.*

*Betrokkene diende 5 keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn aangehaalde feitelijke relatie met een Roemeense onderdane die legaal in België woont. De eerste aanvraag diende hij in op 26.03.2015, nádat de Burgerlijke Stand van Antwerpen op 25.02.2015 de registratie van wettelijke samenwoning met deze referentiepersoon had geweigerd omdat na onderzoek en advies van het parket van Antwerpen was gebleken dat het om een schijnrelatie ging die enkel als doel heeft om betrokkene een verblijfsvoordeel te verschaffen. Op 05.09.2016 werd deze aanvraag negatief afgesloten. Deze weigering (bijlage 20) werd op 09.09.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het beroep dat betrokkene tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning indiende, werd op 21.01.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Op 13.02.2017 werd ook het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep van Antwerpen. Ondanks deze arresten diende betrokkene hierna toch nog 4 keer na elkaar een aanvraag tot vestiging een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde Roemeense onderdane. De aanvragen van 07.03.2017, 13.10.2017 en 22.03.2018 werden geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20 van*

21.09.2018 werd op 14.02.2019 ongegrond verklaard door de RVV. Op 18.04.2019 diende betrokkene toch nog een vijfde aanvraag in. Deze aanvraag werd op 01.08.2019 geweigerd, beslissing die op 06.08.2019 aan betrokkene werd betekend.

Ten laste van betrokken werd vier keer een pv opgesteld voor gewone diefstal (AN.12.L7.00336112; AN.12.LB.12347614; AN.12.LB.15150814 en AN.18.LB.01335815) en twee keer voor zware diefstal (AN.17.LB.14101411 en AN.11.LB.13336012). Op 19.12.2011 werd betrokkene door de CR van Antwerpen wegens diefstal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit en nationaliteit te gebruiken. Zo is hij eveneens gekend als S. M. (...), geb. 27.09.1993, Palestijn.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Tussen 2011 en 2012 werd betrokkene meermaals aangehouden naar aanleiding van diefstallen. Hij identificeerde zich telkens als H. S. (...) geboren 27.09.1993, Palestijn. Onder die identiteit werd hij op 19.12.2011 door de CR van Antwerpen ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden en ontving hij meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 02.10.2014 deed betrokkene te Antwerpen onder zijn echte Algerijnse identiteit een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Roemeense onderdane (C. L. (...), geboren op 03.02.1974). Op 25.02.2015 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 05.02.2015), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigeringsbeslissing indiende werd op 21.01.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Op 13.02.2017 werd ook het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep van Antwerpen.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen en het Hof van Beroep van Antwerpen vormen een ernstige contra – indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie.

Betrokkene diende 5 keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn aangehaalde feitelijke relatie met de voornoemde Roemeense onderdane die legaal in België woont. De eerste aanvraag diende hij in op 26.03.2015, nádat de Burgerlijke Stand van Antwerpen op 25.02.2015 de registratie van wettelijke samenwoning met deze referentiepersoon had geweigerd omdat na onderzoek en advies van het parket van Antwerpen was gebleken dat het om een schijnrelatie ging die enkel als doel heeft om betrokkene een verblijfsvoordeel te verschaffen. Op 05.09.2016 werd deze aanvraag negatief afgesloten. Deze weigering (bijlage 20) werd op 09.09.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het beroep dat betrokkene tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning indiende, werd op 21.01.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Op 13.02.2017 werd ook het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep van Antwerpen. Ondanks deze arresten diende betrokkene hierna toch nog 4 keer na elkaar een aanvraag tot vestiging een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde Roemeense onderdane. De aanvragen van 07.03.2017, 13.10.2017 en 22.03.2018

*werden geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20 van 21.09.2018 werd op 14.02.2019 ongegrond verklaard door de RVV. Op 18.04.2019 diende betrokkene toch nog een vijfde aanvraag in. Deze aanvraag werd op 01.08.2019 geweigerd, beslissing die op 06.08.2019 aan betrokkene werd betekend.*

*Ten laste van betrokken werd vier keer een pv opgesteld voor gewone diefstal (AN.12.L7.00336112; AN.12.LB.12347614; AN.12.LB.15150814 en AN.18.LB.01335815) en twee keer voor zware diefstal (AN.17.LB.14101411 en AN.11.LB.13336012). Op 19.12.2011 werd betrokkene door de CR van Antwerpen wegens diefstal veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene verklaart dat in Algerije nog zijn ouders, broers en zussen en wonen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Betrokkene werd verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Algerije omdat hij hier wil werken en in Algerije niets heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

*Betrokkene brengt geen ernstige elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."*

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij zich tevens beroept op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het beginsel van fair play.

De verzoekende partij zet haar enig middel, na een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden geachte beginselen en bepalingen en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, uiteen als volgt:

*“Met dergelijke motivering, neemt verwerende partij klakkeloos de motivering uit de bijlage 13septies over en beperkt zich tot enkele zinnen om het inreisverbod op zich te motiveren.*

*Dergelijke motivering kan uiteraard niet doorgaan als een afdoende motivering!*

*Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.*

*Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker reeds meerdere aanvragen tot gezinshereniging deed op basis van haar feitelijke relatie en dat "betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden."*

*Om te beginnen heeft verzoeker wel degelijk het nodige gedaan om een verblijf alhier te kunnen bekomen. Hij dient hier immers op legale wijze te verblijven, om zijn duurzame relatie met zijn partner te kunnen voortzetten. Verzoeker en zijn partner hebben er dan ook reeds alles aan proberen doen om dit te bewerkstelligen.*

*Zo diende zij reeds een verklaring wettelijke samenwoning in, dewelke werd afgewezen.*

*Verzoeker deed ook reeds meerdere aanvragen tot gezinshereniging.*

*Er wordt thans nog steeds verwezen naar het advies uit 2015 van het Parket van Antwerpen dat de relatie van verzoeker en zijn partner een schijnrelatie zou zijn, louter bedoeld om een verblijf in hoofde van verzoeker te bekomen.*

*Het dient daarbij te worden benadrukt dat de verklaring van wettelijke samenwoning reeds dateert van 2014! Thans vormt verzoeker nog steeds een relatie met zijn partner. Het gegeven dat het een schijnrelatie zou betreffen, is na al die jaren dan ook compleet ongeloofwaardig!*

*Tijdens al de aanvragen tot gezinshereniging die verzoeker reeds deed, heeft hij hier wel degelijk op legale wijze verbleven!*

*Verzoeker diende zoals gezegd inderdaad meerdere aanvragen tot gezinshereniging in op basis van zijn feitelijke relatie, omdat hij logischerwijs een permanent legaal verblijf wenst te bekomen in België, zodoende dat hij haar duurzame relatie met zijn partner hier kan verderzetten.*

*Het is dus niet zo dat "hij niet getwijfeld heeft om hier op illegale wijze te verblijven", daar het wel degelijk zijn bedoeling is om hier op legale wijze te verblijven, daar dit nodig is om zijn gezinsleven met zijn partner te kunnen verderzetten. De meerdere aanvragen tot gezinshereniging tonen dit aan.*

*Daarnaast is het opgeven van een alias, een menselijk gegeven. Verzoeker heeft dit gedaan in het kader van zijn verblijf. Hij heeft mondeling een andere naam op gegeven. Het is niet zo dat hij valse identiteitsdocumenten heeft gebruikt!*

*De veroordeling tot diefstal dateert inmiddels van jaren geleden! Verzoeker heeft zijn straf hiertoe ondergaan.*

*Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een maximumduur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel.*

6.

*Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:*

*"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."*

*In casu is dit niet gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.*

*Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).*

*In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):*

*"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."*

*De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar.*

*Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.*

*Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.*

*De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.*

*Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.*

*De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.*

*7.*

*Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.*

*In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.*

*Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:*

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

*Verzoeker onderhoudt hier een gezinsleven met zijn feitelijke en duurzame partner. Hij wenst inderdaad een permanent legaal verblijf in België te bekomen, zodende het koppel hier hun relatie kan verderzetten.*

*Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze relatie. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!),*

*immers wordt gehandhaafd, zullen verzoeker en zijn partner lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Algerije om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.*

*Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker en zijn vrouw.*

*In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het relationele leven van verzoeker met zijn partner.*

*Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.*

8.

*Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker in België. Zoals supra uiteengezet, situeert zijn relationele leven met zijn duurzame partner zich in België, daar mevrouw hier op legale wijze verblijft en het koppel hun leven hier wilt verder zetten.*

*Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.*

*Artikel 8,1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:*

*"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis."*

*Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:*

*"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

*Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1 ° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.*

*Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schend. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.*

*Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).*

*Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.*

*Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van driejaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.*

*Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekster gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang."*

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat en de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarbij wordt uiteengezet op grond van welke feiten tot deze vaststellingen wordt gekomen. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. Er wordt op gewezen dat er een risico op onderduiken bestaat, dat de verzoekende partij trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit en nationaliteit te gebruiken. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tussen 2011 en 2012 meermaals aangehouden werd naar aanleiding van diefstallen, waarbij zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden en dat zij meermaals een bevel ontving om het grondgebied te verlaten. Eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 2 oktober 2014 een verklaring wettelijke samenwoning deed met een Roemeense onderdane, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie weigerde na een negatief advies van het Parket nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat het beroep verworpen werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg en dat ook het beroep tegen het vonnis ongegrond werd verklaard door het Hof van Beroep, dat dit ernstige contra-indicaties vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij vijf keer na elkaar een aanvraag tot vestiging op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet indiende in functie van haar aangehaalde feitelijke relatie met de voornoemde Roemeense onderdane die legaal in België woont, die allen afgewezen werden, dat het beroep tegen de voorlaatste bijlage 20 ongegrond werd verklaard door de Raad op 14 februari 2019, dat de verzoekende partij op 18 april 2019 nog een aanvraag indiende en deze op 1 augustus 2019 werd geweigerd. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat ten aanzien van de verzoekende partij vier keer een proces-verbaal werd opgesteld voor gewone diefstal en twee keer voor zware diefstal en dat zij op 19 december 2011 werd veroordeeld wegens diefstal tot een gevangenisstraf van zes maanden, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van de feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij verklaart dat in Algerije nog haar ouders, broers en zussen wonen, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek. Betreffende de verklaring van de verzoekende partij dat zij niet wil terugkeren naar Algerije omdat zij hier wil werken en in Algerije niets heeft, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij geen ernstige elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst, dat artikel 3 van het EVRM het recht niet waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het herkomstland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet het geval is, een schending van voormelde bepaling aan de orde kan zijn. De verwerende partij stelt dat gelet op al deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar, daar de verzoekende partij niet heeft getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, proportioneel is.

Het gegeven dat eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod maakt in de thans voorliggende situatie nog niet dat deze motivering wat het opleggen van

het inreisverbod betreft – waarbij dit gebeurt omwille van het feit dat er geen enkele termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek waarbij de redenen worden uiteengezet waarom dit het geval is en dus de motieven van de verwijderingsmaatregel waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan worden herhaald – alsook de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig is te beschouwen. De verzoekende partij toont niet aan waarom de motieven die ook grotendeels het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 augustus 2019 staven, niet afdoende het opleggen en de duur van het inreisverbod kunnen staven.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij voorts niet dienstig betogen dat op *quasi* automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor een maximumtermijn van drie jaar en dat de verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Eveneens worden de redenen uiteengezet waarom er geen omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar. Zo wordt gemotiveerd betreffende het voorgehouden gezinsleven dat er ernstige contra-indicaties zijn inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Zij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)”*

### 3.4. Betreffende het opleggen van het inreisverbod

In toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat en de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij betwist niet dat haar overeenkomstig artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd.

### 3.5. Betreffende de duur van het inreisverbod

3.5.1. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

3.5.2. Betreffende de duur van het inreisverbod wordt erop gewezen dat er een risico op onderduiken bestaat, dat de verzoekende partij trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit en nationaliteit te gebruiken. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tussen 2011 en 2012 meermaals aangehouden werd naar aanleiding van diefstallen, waarbij zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden en dat zij meermaals een bevel ontving om het grondgebied te verlaten. Eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 2 oktober 2014 een verklaring wettelijke samenwoning deed met een Roemeense onderdane, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie weigerde na een negatief advies van het Parket nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat het beroep verworpen werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg en dat ook het beroep tegen het vonnis ongegrond werd verklaard door het Hof van Beroep, dat dit ernstige contra-indicaties vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij vijf keer na elkaar een aanvraag tot vestiging op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet indiende in functie van haar aangehaalde feitelijke relatie met de voornoemde Roemeense onderdane die legaal in België woont, dat zij de eerste aanvraag indiende op 26 maart 2015, nadat de registratie van de wettelijke samenwoning met deze referentiepersoon werd geweigerd op 25 februari 2015 omdat na onderzoek en advies van het Parket was gebleken dat het om een schijnrelatie ging die enkel als doel heeft de verzoekende partij een verblijfsvoordeel te verschaffen. Er wordt op gewezen dat deze aanvraag geweigerd werd op 5 september 2016, dat deze beslissing aan de verzoekende partij werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning werd verworpen op 21 januari 2016 en het beroep hiertegen ook ongegrond werd verklaard op 13 februari 2017. Verder wordt gemotiveerd dat ondanks deze arresten de verzoekende partij nog vier keer na elkaar een aanvraag tot vestiging indiende in functie van dezelfde Roemeense onderdane, dat de aanvragen van 7 maart 2017, 13 oktober 2017 en 22 maart 2018 geweigerd werden met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat een verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van 21 september 2018 door de Raad op 14 februari 2019 ongegrond werd verklaard en de verzoekende partij op 18 april 2019 opnieuw een aanvraag indiende, welke op 1 augustus 2019 werd geweigerd. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat ten aanzien van de verzoekende partij vier keer een proces-verbaal werd opgesteld voor gewone diefstal en twee keer voor zware diefstal en dat zij op 19 december 2011 werd veroordeeld wegens diefstal tot een gevangenisstraf van zes maanden, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van de feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij verklaart dat in Algerije nog haar ouders, broers en zussen wonen, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek. Betreffende de verklaring van de verzoekende partij dat zij niet wil terugkeren naar Algerije omdat zij hier wil werken en in Algerije niets heeft, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij geen ernstige elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst, dat artikel 3 van het EVRM het recht niet waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het herkomstland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren, dat enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet het geval is, een schending van voormelde bepaling aan de orde kan zijn. De verwerende partij stelt dat gelet op al deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar, daar de verzoekende partij niet heeft getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, proportioneel is.

3.5.3. De verzoekende partij betoogt dat de motieven niet afdoende zijn, dat om de proportionaliteit van de duur van drie jaar te verantwoorden slechts wordt verwezen naar het gegeven dat zij meerdere aanvragen tot gezinshereniging deed op grond van haar feitelijke relatie en dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk moeite heeft gedaan om een verblijf te kunnen bekomen, dat zij hier immers op legale wijze dient te verblijven om haar duurzame relatie met haar partner te kunnen voortzetten, dat zij er dan ook reeds alles aan hebben gedaan om dit te bewerkstelligen, dat zij reeds een verklaring wettelijke samenwoning deden, die werd afgewezen, dat zij meerdere aanvragen tot gezinshereniging deed, dat er thans nog steeds wordt verwezen naar het advies uit 2015 van het Parket dat haar relatie met haar partner een schijnrelatie zou zijn, louter bedoeld om in haar hoofde een verblijf te bekomen, dat dient te worden benadrukt dat de verklaring van wettelijke samenwoning reeds dateert van 2014 en zij thans nog steeds een relatie heeft met haar partner, dat het gegeven dat het een schijnrelatie zou betreffen, na al die jaren dan ook compleet ongeloofwaardig is. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij tijdens al de aanvragen tot gezinshereniging wel degelijk op legale wijze heeft verbleven, dat zij inderdaad meerdere aanvragen tot gezinshereniging indiende op basis van haar feitelijke relatie omdat zij logischerwijze een permanent legaal verblijf wenst te bekomen in België zodoende dat zij haar duurzame relatie met haar partner hier kan verderzetten. Zij meent dan ook dat het dus niet zo is dat zij niet heeft getwijfeld om hier op illegale wijze te verblijven, daar dit nodig is om haar gezinsleven met haar partner te kunnen verderzetten, dat de meerdere aanvragen tot gezinshereniging dit aantonen. Daarnaast argumenteert de verzoekende partij dat het opgeven van een alias een menselijk gegeven is, dat zij dit heeft gedaan in het kader van haar verblijf, dat zij mondeling een andere naam heeft opgegeven, dat het niet zo is dat zij valse identiteitsdocumenten heeft gebruikt. Betreffende de veroordeling tot diefstal betoogt de verzoekende partij dat deze inmiddels van jaren geleden dateert en dat zij haar straf heeft ondergaan. Zij meent dat het opleggen van een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar totaal disproportioneel is. De verzoekende partij meent dat gelet op de verregaande gevolgen van een dergelijk inreisverbod, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

3.5.3.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt, en de verzoekende partij niet aantoonde dat de onderbouwende motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn zoals blijkt uit wat volgt, om de proportionaliteit van de duur van drie jaar te verantwoorden op grond van het feit dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.

3.5.3.2. Voorts wijst de Raad erop dat haar in de bestreden beslissing geenszins wordt tegengeworpen dat zij geen moeite heeft gedaan om een verblijf te bekomen, noch dat de opgegeven reden om hier legaal te verblijven het verderzetten van haar beweerdde relatie met haar partner was. Er wordt erkend dat de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en meerdere aanvragen tot gezinshereniging heeft gedaan om legaal verblijf in België te bekomen en dit op grond van haar beweerdde feitelijke relatie met een Roemeense onderdane.

Echter, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, wordt hieromtrent gemotiveerd dat de vraag tot registratie van de wettelijke samenwoning met een Roemeense onderdane werd geweigerd omdat na onderzoek en advies van het Parket gebleken was dat het om een schijnrelatie ging, dat de verzoekende partij nadien een eerste aanvraag tot gezinshereniging met voormelde referentiepersoon indiende, doch deze werd geweigerd waarbij de beslissing werd betekend alsook een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij na het verwerpen van de beroepen tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, nog meerdere aanvragen tot gezinshereniging met voormelde referentiepersoon indiende, doch deze werden geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten en de laatste aanvraag op 1 augustus 2019 werd geweigerd.

3.5.3.3. Waar de verzoekende partij betoogt dat er thans nog steeds wordt verwezen naar het advies uit 2015 van het Parket dat haar relatie met haar partner een schijnrelatie zou zijn, louter bedoeld om in haar hoofde een verblijf te bekomen, dat dient te worden benadrukt dat de verklaring van wettelijke samenwoning reeds dateert van 2014 en zij thans nog steeds een relatie heeft met haar partner, dat het gegeven dat het een schijnrelatie zou betreffen, na al die jaren dan ook compleet ongeloofwaardig is,

gaat zij er aan voorbij dat het loutere feit dat het advies dateert van 2015 op zich niet betekent dat de beoordeling dat het gaat om een schijnrelatie niet langer actueel zou zijn. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het beroep tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning op 21 januari 2016 werd verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg en het beroep hiertegen door het Hof van Beroep van Antwerpen op 13 februari 2017 ongegrond werd verklaard, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. Eveneens blijkt uit de motieven dat de aanvragen tot gezinshereniging ingediend in functie van haar beweerde partner, allen werden geweigerd.

In het arrest nr. 216 906 van 14 februari 2019 van de Raad, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat een verwerping van het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 21 september 2018 tot weigering van gezinshereniging inhoudt, wordt betreffende de beweerde relatie van de verzoekende partij met de Roemeense onderdane en betreffende de kritiek die betrekking heeft op het tijdsverloop sinds het advies van het Parket en het feit dat zij nog steeds een relatie heeft met haar partner, gemotiveerd wat volgt:

*“In deze zaak wordt niet betwist dat de procureur des Konings op 5 februari 2015 een negatief advies geeft inzake de registratie van de wettelijke samenwoning, de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning op 25 februari 2015 weigert, bij vonnis van 21 januari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt verworpen en bij arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 het hof van beroep te Antwerpen het beroep tegen voornoemd vonnis van 21 januari 2016 ontvankelijk, maar ongegrond verklaart. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier.*

*Gelet op het negatief advies van de procureur des Konings van 5 februari 2015, het vonnis van 21 januari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen en het arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 van het hof van beroep te Antwerpen, waaruit blijkt dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner, toont hij niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat nu “betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners”.*

*Door thans louter te verwijzen naar het tijdsverloop en het gegeven dat hij nog steeds samenwoont met mevrouw L.C. toont verzoeker niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:*

*“Om verblijfsrecht te kunnen ontfangen aan een feitelijk partnerschap dient sprake te zijn van een afdoende bewezen stabiele en duurzame partnerrelatie (zie art. 47/3, § 1 ). Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. De voorgelegde documenten ter staving daarvan, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap. Uit het vonnis van het hoger beroep blijkt dat betrokkenen in hoger beroep op geen enkele manier de bezwaren met betrekking tot de erkenning van hun wettelijke samenwoning hebben weerlegd. Zo staat in het arrest te lezen 'In het verzoekschrift tot hoger beroep wordt gesteld dat een leeftijdsverschil van 7 jaar op zich een oprechte relatie niet uitsluit, wat op zichzelf juist is. Evenwel dient dit argument gezien te worden in een geheel van feitelijke elementen. Met betrekking tot essentiële personalia die partijen van elkaar niet kennen (waaronder opleiding, familie, eerdere huwelijke of relaties ... ) kan men bezwaarlijk voorhouden dat het ver gezocht is of om vergetelheden zou gaan. Er wordt met geen woord gerept over het toch wel belangrijk element van het gebrek aan gemeenschappelijke taal'. Betrokkenen waren zelfs niet aanwezig ter zitting op 30.01.2017, wat toch ook wel als merkwaardig mag worden omschreven indien betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk wensen dat hun relatie als dusdanig wordt erkend. Dit doet mede afbreuk aan hun geloofwaardigheid.”*

*Bovendien mag verzoeker, waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing steunt op beslissingen en adviezen in het kader van de vier jaar eerder afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning, niet uit het oog verliezen dat hoewel het advies van de procureur des Konings reeds dateert van 2015, het arrest van het hof van beroep slechts van 13 februari 2017 dateert. Waar verzoeker nog opwerpt dat de beslissingen en adviezen in het kader van de vier jaar eerder afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning niet noodzakelijk nog actueel zijn, laat hij na in concreto toe te lichten welke elementen dan wel niet langer actueel zouden zijn.”*

Door het louter opnieuw wijzen op het tijdsverloop en te beweren dat zij nog steeds een relatie heeft met haar partner, toont de verzoekende partij geenszins aan dat, niettegenstaande de verwijzing naar de

weigering wettelijke samenwoning, naar het afwijzen van de beroepen hiertegen, naar de weigering van de aanvragen gezinshereniging en naar het arrest nr. 216 906 van 14 februari 2019 van de Raad, heden anders zou dienen geoordeeld te worden over haar beweerde relatie met de Roemeense onderdane, nog minder dat er elementen voorlagen die de verwerende partij bekend waren en die een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij geen stukken waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling betreffende de beweerde relatie foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij op 2 oktober 2014 een verklaring wettelijke samenwoning deed met een Roemeense onderdane, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie weigerde na een negatief advies van het Parket nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, dat het beroep verworpen werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg en dat ook het beroep tegen het vonnis ongegrond werd verklaard door het Hof van Beroep, dat dit ernstige contra-indicaties vormen inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie.

3.5.3.4. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij met haar betoog dat zij tijdens al de aanvragen tot gezinshereniging wel degelijk op legale wijze heeft verbleven en dat het dus niet zo is dat zij niet heeft getwijfeld om hier op illegale wijze te verblijven, daar dit nodig is om haar gezinsleven met haar partner te kunnen verderzetten, dat de meerdere aanvragen tot gezinshereniging dit aantonen, voorbij gaat aan het feit, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat haar na verschillende weigeringsbeslissingen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Hierbij dient gewezen te worden op het bepaalde in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet waar gesteld wordt:

*“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.*

*Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”*

De verzoekende partij lijkt er van uit te gaan dat, door het indienen van opeenvolgende verblijfsaanvragen, de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht verliezen, maar dit klopt niet. Eenmaal de verblijfsaanvraag is afgewezen, worden de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten weer uitvoerbaar, dit conform artikel 1/3 zoals voormeld en dient de verzoekende partij hieraan gevolg te geven. De verwerende partij kon aldus verwijzen naar de weigering van de aanvragen tot gezinshereniging die gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten om haar stelling te onderbouwen dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Het loutere feit dat zij verschillende aanvragen tot gezinshereniging indiende om haar gezinsleven met haar beweerde partner te kunnen verderzetten, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

3.5.3.5. Met het betoog dat het opgeven van een alias een menselijk gegeven is, dat zij dit heeft gedaan in het kader van haar verblijf, dat zij mondeling een andere naam heeft opgegeven, dat het niet zo is dat zij valse identiteitsdocumenten heeft gebruikt, betwist de verzoekende partij geenszins de feitelijke vaststelling dat zij de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door een valse identiteit en nationaliteit te gebruiken, noch toont zij aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is om een dergelijk gegeven aan te duiden als één van de motieven waarom kan geoordeeld worden dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is. Het loutere feit dat zij geen valse identiteitsdocumenten heeft gebruikt, doch enkel mondeling een andere naam heeft opgegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door een valse identiteit en nationaliteit te gebruiken. Voorts toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat het opgeven van een alias een ‘menselijk gegeven’ is, ertoe zou kunnen leiden dat het trachten te misleiden van de Belgische autoriteiten niet in overweging kan genomen worden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.5.3.6. Ook met haar betoog dat de veroordeling tot diefstal van jaren geleden is en dat zij haar straf heeft ondergaan, betwist de verzoekende partij niet dat zij de openbare orde heeft geschaad en toont zij niet aan dat het in rekening nemen van het schenden van de openbare orde foutief of kennelijk onredelijk is bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het louter ondergaan van een

strafrechtelijke straf leidt er niet toe dat het schaden van de openbare orde op zich niet mee in rekening zou mogen worden genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het betreft immers een niet betwiste omstandigheid die eigen is aan het geval van de verzoekende partij.

3.5.3.7. *In casu* heeft de verwerende partij wel degelijk op zorgvuldige wijze rekening gehouden met de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op grond van de voorgaande elementen op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

3.5.4. De verzoekende partij voert eveneens aan dat de verwerende partij geen afdoende poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar gezins- en familieleven, dat zij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek diende te doen, dat zij hier een gezinsleven onderhoudt met haar feitelijke en duurzame partner, dat zij een permanent legaal verblijf in België wenst te bekomen zodat zij hier hun relatie kunnen verderzetten. Zij meent dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met deze relatie, dat indien dit inreisverbod van drie jaar wordt gehandhaafd zij en haar beweerde partner lang van elkaar gescheiden zullen zijn en het lang zal duren vooraleer zij vanuit Algerije het nodige kan doen om op legale wijze naar België terug te keren. De verzoekende partij meent dan ook dat bij het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, dat het inreisverbod nochtans een grote impact heeft op het toekomstig leven van haar en haar vrouw. Zij meent dat *in casu* de verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek heeft gedaan naar haar familiale omstandigheden, dat dit ook blijkt uit de gebrekkige motivering, dat zij immers geen rekening heeft gehouden met haar relationele leven.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen.

De Raad stelt vast dat met de specifieke omstandigheden aangaande het gezins- en familieleven van de verzoekende partij bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening werd gehouden en hieromtrent werd gemotiveerd wat volgt:

*“Op 02.10.2014 deed betrokkene te Antwerpen onder zijn echte Algerijnse identiteit een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Roemeense onderdane (C. L. (...), geboren op 03.02.1974). Op 25.02.2015 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 05.02.2015), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigeringsbeslissing indiende werd op 21.01.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Op 13.02.2017 werd ook het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep van Antwerpen.*

*De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen en het Hof van Beroep van Antwerpen vormen een ernstige contra – indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie.*

*Betrokkene diende 5 keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn aangehaalde feitelijke relatie met de voornoemde Roemeense onderdane die legaal in België woont. De eerste aanvraag diende hij in op 26.03.2015, nádat de Burgerlijke Stand van Antwerpen op 25.02.2015 de registratie van wettelijke samenwoning met deze referentiepersoon had geweigerd omdat na onderzoek en advies van het parket van Antwerpen was gebleken dat het om een schijnrelatie ging die enkel als doel heeft om betrokkene een verblijfsvoordeel te verschaffen. Op 05.09.2016 werd deze aanvraag negatief afgesloten. Deze weigering (bijlage 20) werd op 09.09.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het beroep dat betrokkene tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning indiende, werd op 21.01.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Op*

*13.02.2017 werd ook het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep van Antwerpen. Ondanks deze arresten diende betrokkene hierna toch nog 4 keer na elkaar een aanvraag tot vestiging een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van dezelfde Roemeense onderdane. De aanvragen van 07.03.2017, 13.10.2017 en 22.03.2018 werden geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 20 van 21.09.2018 werd op 14.02.2019 ongegrond verklaard ddoor de RVV. Op 18.04.2019 diende betrokkene toch nog een vijfde aanvraag in. Deze aanvraag werd op 01.08.2019 geweigerd, beslissing die op 06.08.2019 aan betrokkene werd betekend.”*

Door het louter beweren dat zij hier een gezinsleven onderhoudt met haar feitelijke en duurzame partner, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er ernstige contra-indicaties zijn inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en duurzame relatie. Ook met de loutere stelling dat zij een permanent legaal verblijf in België wenst te bekomen zodat zij hier hun relatie kunnen verderzetten, toont zij dit niet aan.

Gelet op voormelde motieven en vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij geen afdoende poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar gezins- en familieleven, dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met deze relatie, dat indien dit inreisverbod van drie jaar wordt gehandhaafd zij en haar beweerd partner lang van elkaar gescheiden zullen zijn en het lang zal duren vooraleer zij vanuit Algerije het nodige kan doen om op legale wijze naar België terug te keren, dat bij het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, dat het inreisverbod nochtans een grote impact heeft op het toekomstig leven van haar en haar vrouw, dat *in casu* de verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek heeft gedaan naar haar familiale omstandigheden, dat dit ook blijkt uit de gebrekkige motivering, dat zij immers geen rekening heeft gehouden met haar relationele leven. Hierbij verduidelijkt de Raad nog dat gezien de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven niet aannam, niet dienstig kan betoogd worden dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van het opgelegde inreisverbod voor de duur van drie jaar voor dit gezinsleven.

3.6. Tot slot meent de verzoekende partij dat de verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gedaan aan artikel 8 van het EVRM daar zij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar gezinsleven in België, waar haar relationele leven met haar duurzame partner zich situeert daar mevrouw hier op legale wijze verblijft en het koppel hier hun leven wilt verder zetten. De verzoekende partij citeert artikel 8 van het EVRM en wijst op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, de mogelijkheid tot inmenging en de noodzaak tot het voeren van een belangenafweging door de verwerende partij. Zij meent dat het duidelijk is dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met haar gezinsleven en dat het rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en haar belang *in casu* ver te zoeken is en zodoende de sanctie van een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar te verregaand en volstrekt disproportioneel is. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het haar toekwam de elementen die haar gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Betreffende het al dan niet bestaan van een gezinsleven en een duurzame relatie tussen de verzoekende partij en haar beweerde partner, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing:

*"Op 02.10.2014 deed betrokkene te Antwerpen onder zijn echte Algerijnse identiteit een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Roemeense onderdane (C. L. (...), geboren op 03.02.1974). Op 25.02.2015 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 05.02.2015), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigeringsbeslissing indiende werd op 21.01.2016 verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Op 13.02.2017 werd ook het beroep tegen dit arrest ongegrond verklaard door het Hof van Beroep van Antwerpen.*

*De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen en het Hof van Beroep van Antwerpen vormen een ernstige contra – indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie."*

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven met haar beweerde partner die op legale wijze in België verblijft.

Voormelde motieven zijn overigens conform de rechtspraak van het EHRM.

Betreffende de vermeende partner van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Gelet op de motieven dat de registratie van de wettelijke samenwoning was geweigerd na een negatief advies van het Parket nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, dat het beroep hiertegen werd verworpen op 21 januari 2016 en dat ook het beroep hiertegen door het Hof van Beroep ongegrond werd verklaard op 13 februari 2017, heeft de verwerende partij – gelet op de vaststelling dat er geen sprake is van het beogen van een duurzame verbintenis – niet foutief of op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de weigering van de wettelijke samenwoning en de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg en het Hof van Beroep ernstige contra-indicaties vormen voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven en een duurzame relatie.

Door het enkel volhouden dat zij een relationeel leven heeft met haar beweerde partner in België, blijft de verzoekende partij in gebreke om alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij op 22 oktober 2019 als feitelijke partners zijn ingeschreven en zij op 25 oktober 2019 een huwelijksaangifte deden, doch legt zij hiervan geen enkel bewijs voor. Met dergelijke loutere beweringen toont de verzoekende dan ook niet aan dat er wel degelijk elementen zijn waaruit een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan blijken.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet laten uitschijnen dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gedaan aan artikel 8 van het EVRM, dat het koppel hier hun leven wilt verder zetten en waarbij gewezen wordt op de rechtspraak van het EHRM betreffende de mogelijkheid tot inmenging in het gezinsleven en de noodzaak tot het voeren van een belangenafweging door de verwerende partij en gesteld wordt dat het duidelijk is dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met haar gezinsleven en dat het rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en haar belang *in casu* ver te zoeken is en zodoende de sanctie van een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar te verregaand en volstrekt disproportioneel is, dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het haar toekwam de elementen die haar gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang, is bijgevolg niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.7. De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, zoals reeds weergegeven onder punt 3.5.2., kan niet gesteld worden dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod.

3.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde minister tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.9. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook het beginsel van fair play.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel alsook van het beginsel van fair play, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad eveneens op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER